

most

Číslo 10/I

říjen 1999

Proti dobrovolnému daru

Díky za vzácný dar

V den památky Panny Marie Bolestné, který se v naší farnosti slaví jako slavnost spolupatronky farnosti, přišla z Říma radostná a dlouho očekávaná zpráva: Svätý Otec Jan Pavel II. povýšil poutní chrám Navštívení Panny Marie ve Frýdku na **baziliku**.

Toto povýšení znamená poctu, které se dostává - řekli bychom : zaslužilému, známému a vzácnému chrámu od Apoštolského stolce, od Kristova náměstka. O zaslužilosti, známosti a vzácnosti poutního chrámu ve Frýdku snad nikdo, kdo jej zná, nepochybuje. Mohli bychom říci i to, že povýšení na baziliku je i projevem úcty a vděčnosti samé Panně Marii za nesčetné milosti, které vyprosila všem těm, kteří se k ní utíkali právě ve frýdecké svatyni.

Jaký to má praktický dopad, o tom nás bude informovat Otec biskup. Lze jen velmi stručně říci, že při zbožné návštěvě baziliky při splnění jistých podmínek je možno z pokladnice zásluh Panny Marie a svatých získat mimořádně mnoho duchovních milostí, které v jiných chrámech touto cestou získat nelze: např. odpuštění trestu za hříchy, které byly zahlazeny ve sv. zpovědi. Tomuto odpuštění trestu říkáme prakticky odpustky.

Při této významné události si připomeňme alespoň trochu “životopis” baziliky Navštívení Panny Marie ve Frýdku.

Mají-li Čechy Svatou Horu, má-li Morava Svätý Hostýn, má i Slezsko své Lurdy, jak je Frýdek někdy nazýván. Na severozápadní straně města se nachází mírné návrší, lidově zvané Vápenky (pálilo se tam vápno) a na něm stojí nynější bazilika. Vstoupíme-li hlavním portálem, upoutá nás asi 1 m vysoká tmavošedá pískovcová socha Panny Marie, držící na levé paži Ježíška a v pravé ruce žezlo. Jejich hlavy jsou ozdobeny korunkami. Podle pramenů pochází tato socha z doby hraběte Františka Eusebia z Oppersdorfu (1651-1691), majitele frýdeckého panství. Byla vytesána frýdeckým řemeslníkem a postavena na pahorku naproti zámku. Lidé zde chodili prosit o pomoc a mnoho z nich bylo vyslyšeno. Tím se místo stávalo stále známějším a vyhledávanějším. Přicházeli poutníci nejen ze Slezska, ale i ze Slovenska a Polska. Právě proto nechal postavit frýdecký farář Heřman Kalinovský nad sochou dřevěnou kapli z milodarů poutníků. Tím se počet poutníků ještě zvyšoval a stále rostl. Z historických dochovaných pramenů uveďme jen tak pro informaci: od 21. dubna 1712 do 12. října 1713 připutovalo celkem 143 velkých poutních průvodů kromě četných jednotlivců a 66.550 poutníků přistoupilo ke stolu Páně. Berme v úvahu, že tehdy nebyly autobusy a osobní auta, která nás dovezou až téměř ke vchodu kostela a ke svatému přijímání se nepřistupovalo tak často, jako dnes.

Zásluhou faráře Kryštofa Pašky byl dne 4. října 1740 položen základní kámen nynějšího chrámu. Plán chrámu vypracoval stavitel Bartoloměj Wittner. Stavba rychle pokračovala, přestože byla přerušována válkami Bedřicha II. s Marií Terezií. Dne 13. května 1759 (240 let) byl chrám slavnostně posvěcen-konsekrován biskupem Filipem Gotthardem Schaffgotschem na titul Navštívení Panny Marie.

Chrám je 47,25 metrů dlouhý, 25,25 metrů široký a 22,75 metrů vysoký. Impozantní věže byly dostavěny v roce 1777, jsou 60 metrů vysoké, zakončené dvojkřížem. Po stranách je 6 bočních kaplí s oltáři. Kolem chrámu je Křížová cesta pořízená za faráře Karla Findinského a posvěcena v roce 1877. Mezi 7. a 8. zastavením je krásná kruhová kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, zvaná Římská. Historické prameny uvádějí, že již ve 2. polovině 18. století dosahoval roční počet poutníků téměř 100.000. Opět připomínám: nebyly autobusy, nebyla osobní auta...

Pod bazilikou se nachází krypta, ve které jsou pohřbeni poutníci, kteří při cestě k Panně Marii utonuli v rozvodněné Ostravici, když se pod nimi zlomil dřevěný můstek. V roce 1989 napsal ke cti Panny Marie Frýdecké báseň "Madona Frýdecká" frýdecký rodák Dr. Libor Koval, který musel opustit svoji vlast, aby mohl uskutečnit své kněžské povolání. Na kněze byl vysvěcen o Slavnosti sv. Petra a Pavla v roce 1975 v Římě papežem Pavlem VI. Tuto báseň Vám předkládáme na jiném místě tohoto čísla MOSTu jako pozdrav Panně Marii při povýšení jejího chrámu.

P. František

Děkováná pouť

V sobotu, dne 23. října 1999 se uskuteční děkováná pouť celé diecéze ostravsko-opavské k Panně Marii Frýdecké. Tuto pouť vede ostravsko-opavský biskup Mons. František Václav Lobkowicz. Při slavné pontifikální mši svaté pravděpodobně v 18.00 hodin (bude upřesněno dle pokynů z biskupství) bude slavnostně přečten dekret papeže Jana Pavla II., kterým povýšil poutní chrám na baziliku. Jedná se o událost jak historickou, tak rovněž velmi vzácnou a pro skutečné ctitele Panny Marie i velmi drahou. Vždyť je to první chrám v naší ostravsko-opavské diecézi, který byl poctěn Apoštolským stolcem a postaven na roveň světových bazilik.

Z toho důvodu dojde i ke změně bohoslužeb v našem farním kostele, aby se každý, kdo chce a může, mohl poutě zúčastnit. Ráno bude tedy mše svatá v 6.35 v polském jazyce a v 7.30 v českém jazyce s úmyslem večerní mše svaté, která toho dne nebude. Tu sobotu 23.10. nebude také odpoledne mše svatá v nemocnici.

P. František

Incarnationis mysterium

Bula k vyhlášení Velkého jubilea roku 2000

- pokračování

JAN PAVEL, BISKUP SLUŽEBNÍK BOŽÍCH SLUŽEBNÍKŮ VŠEM VĚŘÍCÍM KRÁČEJÍCÍM K TŘETÍMU TISÍCILETÍ POZDRAV A APOŠTOLSKÉ POŽEHNÁNÍ

11. Tato znamení patří už k tradici slavení jubilejních let. Boží lid pak jistě neopomene otevřít mysl, aby rozpoznal další možná znamení Božího milosrdenství působící během Jubilea. V apoštolské listě Tertio millennio adveniente jsem poukázal na některá, jež mohou vhodně posloužit k mnohem intenzivnějšímu prožívání významné milosti Jubilea. Krátce je zde připomenou.

Především znamení očištění paměti: vyžaduje ode všech úkon odvahy a pokory k uznání chyb, kterých se dopustili ti, kdo nosili a nosí jméno křesťan. Svatý rok je svou povahou obdobím volání po obrácení. To je rovněž první slovo Ježíšova kázání, které se významně spojuje s ochotou uvěřit: "Obráťte se a věřte evangeliu" (Mk 1,15). Imperativ, který Ježíš používá, vyplývá z vědomí toho, že "se naplnil čas" (Mk 1,15). Naplnění Božího času se stává výzvou k obrácení, které je především plodem milosti. Právě Duch vyzývá každého k tomu, aby "šel do sebe" a uvědomil si potřebu vrátit se do domu Otce (srov. Lk 15,17-20). Zpytování svědomí je tedy jednou z nejvýznamnějších chvil osobního života. Při něm totiž člověk stojí tvář v tvář pravdě svého života. Odhaluje tak, jak jsou jeho skutky vzdáleny od ideálu, který si stanovil.

Dějiny církve jsou dějinami svatosti. Nový zákon silně zdůrazňuje tento charakteristický rys pokřtěných: jsou "svatí" v té míře, v jaké se odloučili od světa podrobenému Satanovi a zasvěcují se, aby

vzdávali úctu jedinému a pravému Bohu. Tato svatost se skutečně projevuje v životech tolika církví uznaných svatých a blahoslavených, ale i v onom nesmírném množství neznámých mužů a žen, jejichž zástup by nikdo nespočítal (srov. Zj 7,9). Jejich život dosvědčuje pravdu evangelia a předkládá světu viditelné znamení toho, že dokonalost je možná. Nicméně je nutno uznat, že dějiny zaznamenávají také nemálo událostem které tvoří jakési záporné svědectví křesťanství. Kvůli poutu, jež nás v mystickém těle navzájem spojuje, všichni neseme tíži omylů a vin těch, kteří nás předešli, i když za ně nemáme osobní zodpovědnost a ani nechceme nahrazovat soud Boha, jenž jako jediný vidí do srdce. Ale i my, synové a dcery církve, jsme zhřešili, a tak zabránili Kristově nevěstě, aby její tvář zazářila v celé své kráse. Náš hřích byl překážkou působení Ducha v srdcích mnoha lidí. Naše malá víra přispěla k tomu, že mnozí upadli do lhostejnosti a vzdálili se od opravdového setkání s Kristem.

Jako Petrův nástupce žádám, aby v tomto roce milosrdenství církev, posilována svatostí od svého Pána, poklekla před Bohem a naléhavě prosila o odpuštění minulých i současných hříchů svých dětí. Všichni zhřešili a nikdo nemůže před Bohem tvrdit, že nezhřešil (srov. 1 Kr 8,46). Ať bez obav opakujeme: "Hřešili jsme" (Jer 3,25) ale ať v sobě udržujeme živou jistotu, že kde se "rozmožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost" (Řím 5,20).

Objetí, které Otec vyhradil tomu, kdo mu jde kajícím vstříc, bude spravedlivou odměnou za pokorné uznání vin, vlastních i těch druhých, jež má svůj základ ve vědomí hlubokého pouta, které mezi sebou spojuje všechny členy Kristova mystického těla. Křesťané jsou vyzýváni, aby na sebe vzali chyby, jichž se dopustili před Bohem a před lidmi, které urazili svým chováním. Ať to učiní, aniž by za to něco žádali, silní jen Boží láskou, "která je nám vylita do srdce" (Řím 5,5). Najde ze zcela určitě dost nezaopatřených lidí, kteří budou ochotni uznat, že dějiny minulosti i současnosti zaznamenaly a často zaznamenávají ve vztahu k synům církve případy odstrkování, nespravedlnosti a pronásledování.

Kéž se nikdo v tomto jubilejním roce nevyhýbá objetí Otce. Nikdo ať se nechová jako starší bratr v evangelijním podobě, který odmítá vstoupit do otcovského domu a podílet se na slavnosti (srov. Lk 15,25-30). Radost z odpuštění ať je silnější a větší než jakýkoliv hněv. Budeme-li takto jednat, nevěsta se zaskví před očima světa v oné kráse a svatosti, které pocházejí z Pánovy milosti. Už dva tisíce let je církve kolébkou, do níž Maria klade Ježíše a svěřuje ho klanění a kontemplaci všech národů. Kéž prostřednictvím nevěstiny pokory zazáří ještě více sláva a moc eucharistie, kterou slaví a uchovává ve svém lůně. Ve znamení proměněného chleba a vína zjevuje zmrtevýchvstalý a oslavený Kristus, světlo národů (srov. Lk 2,32), kontinuitu svého vtělení. On zůstává živý a pravý mezi námi, aby živil věřící svým tělem a svou krví.

Ať je tedy náš pohled upřen na budoucnost. Milosrdný Otec nevzpomíná na hříchy, kterých jsme upřímně litovali (srov. Iz 38,17). Nyní dovršuje novou věc a v odpouštějící lásce předjímá nová nebesa a novou zemi. Nechť se tedy se zřetelem na obnovené úsilí o křesťanské svědectví ve světě nadcházejícího tisíciletí posílí víra, vzroste naděje, a láska ať se stává stále účinnější.

12. Znamením Božího milosrdenství, dnes zvláště nezbytným, je láska k bližnímu, jež otevírá naše oči na potřeby těch, kteří žijí v chudobě a na okraji společnosti. Tyto poměry se dnes rozšiřují do rozsáhlých společenských oblastí a zahalují svým smrtelným stínem celé národy. Lidské pokolení stojí tváří v tvář novým formám otroctví, záluďnějším, než byly známé z minulosti; svoboda zůstává pro příliš mnoho lidí prázdným slovem. Nemálo národů, zvláště těch nejchudších, je zatíženo dluhem, který nabyl takových rozměrů, že se stal prakticky nesplacitelným. Je tedy jasné, že nelze dosáhnout skutečného pokroku bez účinné spolupráce mezi národy všech jazyků, ras a náboženství. Je nutno odstranit formy útlaku, jež vedou k nadvládě jedněch nad druhými: jsou hříchem a nespravedlností. Kdo je zaměřen na to, aby hromadil poklady jen na zemi (srov. Mt 6,19), ten "není bohatý před Bohem" (Lk 12,21).

Je nutno také vytvářet novou kulturu solidarity a mezinárodní spolupráce, v níž všichni - zvláště bohaté národy a soukromý sektor - na sebe vezmou odpovědnost za ekonomický model, který slouží každému člověku. Nesmí být oddalována doba, kdy konečně bude moci i chudý Lazar zasednout ke stolu vedle boháče a kdy nebude nucen žít jen tím, co spadne ze stolu (srov. Lk 16,19-31). Krajní chudoba je pramenem násilí, nenávisti a pohoršení. Přispívat k jejímu odstranění znamená přinášet spravedlnost a tedy i mír.

Jubileum je novou výzvou k obrácení srdce prostřednictvím změny života. Připomíná všem, že pozemská doba nemají absolutizovat, protože nejsou Bohem, ani není možné je bezmezně ovládat, či vládu nad nimi vyžadovat, protože země patří Bohu a pouze jemu: "Země je má a vy jste u mne jen hosté a přistěhovalci" (Lv 25,23). Kéž se tento rok milosti dotkne srdcí všech, kdo mají v rukou osudy národů!

13. Stálé, avšak dnes zvláště výmluvné znamení o pravdě křesťanské lásky, je památka mučedníků. Ať se nezapomíná na jejich svědectví. Jsou to ti, kdo hlásali evangelium obětováním svého života z lásky. Mučedník, zvláště za našich dnů, je znamením vrcholné lásky, která shrnuje všechny ostatní hodnoty. Jeho život je odleskem slov, pronesených Kristem na kříži: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí" (Lk 23,34). Věřící bere vážně své křesťanské povolání, v němž je mučednictví jednou z možností ohlášenou již ve Zjevení, nemůže ze svého životního horizontu tuto perspektivu vyloučit. Dva tisíce let od narození Krista je provázeno trvalým svědectvím mučedníků.

Toto století, které se chýlí ke konci, vidělo velký počet mučedníků nacismu, komunismu a rasových nebo kmenových bojů. Lidé všech společenských vrstev trpěli pro svou víru tím, že zaplatili krví své spojení s Kristem a církví, nebo museli s odvahou čelit nekonečným rokům vězení a diskriminací všeho druhu, aby nepodlehli ideologii, jež se proměnila v režim neúprosné diktatury. Z psychologického hlediska je mučednictví výmluvným důkazem pravdivosti víry, která dokáže dát lidskou tvář i nejnásilnější smrti a ukazuje svou krásu i v nejkřutějších pronásledováních.

Naplnění milostí, budeme moci v nadcházejícím jubilejním roce mnohem mocněji zazpívat hymnus: Tebe chválí vznešený zástup mučedníků. Ano, to jsou zástupy těch, kteří si "vyprali roucha do běla v Beránkově krvi" (Zj 7,14). Proto bude třeba, aby církve ve všech částech světa zůstala zakotvena ve svědectví mučedníků a pečlivě střežila jejich památku. Kéž Boží lid, posílený vírou těchto opravdových vzorů každého věku, různých jazyků a národností, překročí s důvěrou práh třetího tisíciletí. Kéž se v srdcích věřících spojuje obdiv k jejich mučednictví s touhou moci následovat s pomocí Boží milosti - pokud by to okolnosti vyžadovaly - jejich příklad.

14. Radost z Jubilea by nebyla úplná, kdyby náš pohled nezaletěl k té, která pro nás, v naprosté poslušnosti k Otci, dala život vtělenému Božímu Synu. V Betlémě se pro Marii "naplnil čas, kdy měla porodit" (Lk 2,6) a naplněna Duchem svatým porodila prvorozeného z nového stvoření. Maria, povolána k tomu, aby byla Matkou Boží, ode dne panenského početí plně žila své mateřství, jež pak dovršila na Kalvárii u paty kříže. Díky podivuhodnému daru Krista se tam stala také Matkou církve, která všem ukazuje cestu, jež vede k Synovi.

Pannu Marii, ženu, která setrvala v tichosti a naslouchání, oddanou do rukou Otce, vzývají všechna pokolení jako "blahoslavenou", protože dokázala rozpoznat podivuhodné skutky, které v ní učinil Duch svatý. Lidé nikdy nepřestanou vzývat Matku milosrdenství a vždy budou nacházet útočiště pod její ochranou. Ta, jež putovala s Ježíšem a se svým snoubencem Josefem do svatého Božího chrámu, kéž chrání putování těch, kteří se stanou poutníky v tomto jubilejním roce. A kéž se během nejbližších měsíců zvláště mocně přimlouvá za křesťanský lid, aby - zatímco se bude radovat z dvou tisíc let, jež uplynuly od narození jeho Spasitele - obdržel hojnost milosti a milosrdenství.

Bohu Otci v Duchu svatém patří chvála církve za dar spásy v Kristu našem Pánu, nyní i v příštích staletích.

Dáno v Římě u sv. Petra 29. listopadu, na první neděli adventní, léta Páně 1998, jedenadvacátého roku pontifikátu.

Joannes Paulus pp II

O stavbě biskupství s otcem biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem

OKNO: Otče biskupe, jak pokračuje stavba nového biskupství? Některým čtenářům připadá budova příliš velká ...

Otec biskup: Už delší dobu se hovoří na téma: stavba biskupství. Občas bývají věřící vyzýváni k příspěvkům na tuto akci a je samozřejmé, že se mnozí ptají, k čemu takové biskupství je. Někteří možná již stavbu viděli, protože v současné době je už pod střechou a pracuje se uvnitř. Dá se očekávat, že koncem tohoto roku bude budova dostavěna.

Rád bych čtenáře seznámil s tím, co v této budově vlastně bude, protože chápu, že pro mnohé je pojem biskupství jakýsi dům, kde bydlí jenom biskup a kde přijímá návštěvy. Je třeba si uvědomit, že biskupství je

instituce. Naše biskupství se rozkládá od Bílé vody až po Hřčavu a celou tuto oblast je potřeba nějakým způsobem obsluhovat. K tomu slouží řada různých úřadů.

Když jsme se rozhodli postavit novou budovu, dal jsem architektovi tzv. "pavouka" – systém, jak biskupství funguje a jak jednotlivé úřady na sebe navazují. Výsledkem je budova, která vyrostla vedle kostela sv. Václava. Vzhledem k tomu, že je to veřejná budova, museli jsme v projektu pamatovat na všechny předpisy, které se toho týkají, např. bezbariérové přístupy, bezbariérové sociální zázemí ap.

Podzemí

Když jsme stavbu zahajovali, bylo nutné řešit parkovací problém, který je v Ostravě velikánský. Proto je pod celou budovou velké parkoviště, kam se vejde až 20 aut.

Přízemí

Pro biskupa je důležitá kaple. Tu zatím těžce postrádám. Bude hned v přízemí, přístupná všem návštěvníkům. Moc se na ni těším.

Dále zde bude větší shromažďovací místnost. Občas potřebuji seznat kněze – mám na mysli kněžské teologické dny, jednání kněžské rady, setkání s děkany ap. Od září začne katechetický kurz, do kterého se přihlásilo asi 150 lidí, a ti musí také někde sedět.

Součástí přízemí bude i recepce pro lidi, kteří požadují informace.

1. poschodí

Na biskupství jsou dvě základní oblasti: obsluha technického charakteru a obsluha pastoračního charakteru. V technické oblasti je třeba pamatovat na ekonomy, stavaře, správce počítačové sítě a správu majetku. Tomu všemu vévodí kancléř Mgr. Jan Ptáčník. Celkem to představuje asi 12 kanceláří.

2. poschodí

Ve druhém patře by měl být příbytek biskupa, srovnatelný s byty "obyčejných" lidí. Obnáší to obývací, ložnici a sociální zařízení. Kuchyň ve druhém a jídelna ve třetím patře už budou prostory poloveřejné, které budou sloužit pro celý dům.

Vedle bytu bude kancelář biskupa, která musí odpovídat i svou velikostí, protože někdy přichází i více lidí. V malé kancelářičce, v níž nyní pracuji, je to dost svízelné. Stačí, když mně sem přijdou dva lidé a už je tu plno.

V tomto patře bude také generální vikář s právním oddělením, které patří do technické obsluhy.

3. poschodí

Ve třetím patře by měla být hlavní kancelář biskupského vikáře pro pastorační a různé úřady, jako Centrum pro katechezi, Centrum pro mládež, Církevní školství, Centrum pro rodinu, které se už začíná rozvíjet a další pastorační centra, jak to vyžadují potřeby diecéze. Bude tu také již zmíněná jídelna pro stravování zaměstnanců biskupství.

4. poschodí

Ve čtvrtém patře bude takové týlové zabezpečení: sklad kancelářských potřeb a různých věcí, prádelna, žehlárna a také dvě "pohostinky".

Pod střechou by měl být situován archiv. To je jedna z věcí, kterou zoufale postrádáme, protože po třech letech jsme už doslova zahlceni papírem. Archivaci nám ukládají zákony, to musíme dodržovat, ale nyní se nám tato povinnost plní opravdu svízelně.

O současných prostorách

V tom jednom patře, které nyní máme v budově ostravské fary, je nám sice dobře, ale cítím, že prostory jsou nedostatečné a že by z toho třeba někdy mohla vzniknout "ponorková nemoc".

Tady bych rád čtenářům připomněl, že nová budova nebude "biskupským palácem", ale správnou budovou, která je opravdu potřebná, mám-li zajistit normální chod diecéze. Nedělám to tedy pro sebe, je to pro budoucnost, pro věky budoucí. Doufám, že mi ty budoucí věky nebudou nadávat, že jsme to postavili zrovna takhle.

OKNO: Kolik bude mít výhledově biskupství zaměstnanců? Bude počet rozdílný proti dnešnímu stavu?

Otec biskup: Nárůst nějaký bude, protože zatím nemám třeba biskupského vikáře pro pastorační, Centrum pro rodinu, Sociální centrum, překladatelské středisko, uklízečky, kuchařky... Teď bych je opravdu neměl kam posadit. Počítám, že v celé budově bude pracovat asi 30 lidí. Když to srovnám s různými státními úřady... Pro daný objem práce je to, myslím, naprosto v pořádku.

OKNO: Jaký je rozpočet stavby?

Otec biskup: Když srovnávám, že rekonstrukce bývalé budovy, kterou jsme nakonec strhli, byla plánována na 35 milionů korun a že za pár let bychom do toho museli jít znovu, protože stav budovy byl opravdu velmi nedobrý, tak se mi těch dnešních asi 65 milionů nejeví až tak moc. Nebude to žádná luxusní budova, ale když už se staví nová budova, tak se snažíme, aby nebyla škaredá. Až bude dostavěno, tak bychom prostřednictvím OKNA udělali vyúčtování, aby lidé věděli, jak to finančně všechno dopadlo, protože získáváme prostředky i mimo diecézi. Chci vyjádřit vděčnost všem, kteří jakkoli přispěli a přispívají, zároveň pochopitelně s prosbou, aby pamatovali i dál, protože není jednoduché to všechno zaplatit. Splácení budovy se nám protáhne na několik let, ale čím dřív bude dostavěno, tím lépe.

Převzato z diecézního zpravodaje OKNO, 9/99.

Madona Frýdecká

Jsou teskné oči tvé, Madono Frýdecká,
hledící do Beskyd, Moravy, do Slezska,
do širých rovin, hor, strání a salaší,
kde ženy předly len, tančili Valaši,
kde černé slzy z lic pobledlých havířů,
stékaly pozvolna do prázdných talířů,
kde lašských “chlopů, rob” krvavé mozoly
k tobě se zvedaly po dřině na poli,
kde Leoš Janáček v “Zároslém chodníčku”
s Bezručem Petrem ti zpívali písničku
prostou a obhroublou jak ruce hutníků,
horalů z Beskyd či ostravských horníků,
Madono z Frýdku.

Jsou teskné oči tvé, Madono Frýdecká,
do nichž jsem patřival tak často od děcka
jak malý ministrant u tvého oltáře,
když vzhůru hleděl jsem s důvěrou do tváře,
kterou kdys vtesala zbožná dlaň do písku,
zatímco dole kněz kladl chléb na misku,

který se Tělem stal v té svaté hodině,
co tys Mu dala a pak měla na klíně
po snění z kříže, jenž jest naším znamením
na cestě vezdejší, pokryté kamením,
Madono z Frýdku.

Jsou teskné oči tvé, Madono Frýdecká,
jak píseň poutnická “Tys naděje všecka”
z úst Čechů, Němců i Slováků, Poláků
v bolestné svornosti podobné zázraku,
jak hořký pelyněk života bez chuti,
jak smutek mladých vdov, jak vzlyky k zalknutí,
větru pláč v korunách kaštanů staletých,
věnicích hlavu tvou, jako stav, který ztichl
po skonu tkalce, co osud svůj na něm tkal,
který teď času proud v bezčasi nese dál,
Madono z Frýdku.

Pro teskné oči tvé, Madono Frýdecká,
pro chvíle útěchy tak časté od děcka,
pro lašský “chlopů, rob” krvavé mozoly,
pro všechny rány, co u tebe přebolí,
pro černé slzy z lic udřených havířů,
co zvolna stékaly do prázdných talířů,
pro smutek mladých vdov a vzlyky k zalknutí,
pro hořký pelyněk života bez chuti,
pro dálky rovin, hor, strání a salaší,
kde ženy předly len, tančili Valaši,
pro tkalců ztichlý stav, co žalu nitky tkal,
který teď času proud v bezčasi nese dál,
pro chléb, co kladl kněz u tvých stop na misku,
pro obraz vtesaný zbožností do písku,
jak lásky vyznání v “Zároslém chodníčku”
zpívám ti s Janáčkem prostinkou písničku,
Madono z Frýdku.

Libor Koval (1989)

Hospodářské okénko: "Bylo nás pět..."

V tomto čísle MOSTu bych Vám rád, drazí farníci, představil několik našich spolubratrů, které lze bez nadsázky dát za vzor obětavosti pro dobro farnosti. Možná si mnozí z Vás již všimli, že okolí farní budovy se zkrášluje. Zejména zepředu, kde v září bylo započato s generální opravou zídky před budovou farního úřadu. A není to jen nějaká zídka, ale v podstatě pořádná stěna z kamene. Ta bývalá byla postavena kdysi dávno, málokdo už dnes ví, kdy vlastně. Podepsal se na ní zub času a tak se pomalu, zarostlá trávou, začala chýlit dopředu a kdyby se věcem nechal volný průběh, za nějakou dobu by se nám vyvrátila a vypadalo by to určitě velmi smutně. Sice vždy se najdou takoví, dle kterých "to je ještě dobré", ale naštěstí jsou mezi námi i takoví, kteří nečekají až něco spadne, až je někdo k něčemu vyzve, někdo je poprosí či nějak osloví k činu. Jsou mezi námi lidé, kteří si sami všimnou, kteří chodí kolem kostela s otevřenými očima a kteří jsou s to vyvinout sami nějakou tu iniciativu. Takže místo aby Otec František organizoval práci, zorganizují si ji sami a Otce Františka pouze požádají o schválení a případnou úhradu za nakoupený materiál, neboť svou práci, svou námahu a svůj čas věnují zdarma, za "Pan Bóg zaplać". Mezi takové lze určitě počítat autory oné opravy zdi před farou: vůdčího ducha akce, pana Viktora Twardzika, který už pro nás všechny udělal spoustu užitečné práce, za níž mu srdečně děkujeme a přejeme i nadále pevné zdraví a elán. Spolupracovníky pana Viktora Twardzika jsou pan Karol Kupczak, pan Karol Sikora a pan Jan Dzureń. Pátým v sestavě při opravě zídky je náš Lád'a Szkandera, který na Silvestra 99 ukončí svou civilní službu na faře. Těchto pět našich farníků den co den tvrdě pracovalo: museli krumpáčem rozbít a rozebrat staré zídky a na jejich místě postavit nové. Jako základní stavební materiál byly použity kameny z kamenolomu v Řece. Do toho všeho spousta betónu a kloví čeho ještě. Jako laik skrze stavby neumím přesně popsat stavební postupy, ale je jasné, že "to byla fuška". Celá stavba bude ukončena postavením pěkného plotu, nejspíš z kulatiny, aby "to vypadalo", však uvidíte sami. Tím, že naše pětice udělala práci zdarma, ušetřila ve farním rozpočtu dost velké peníze, vždyť víme všichni dobře, jak jsou dnes stavební firmy drahé. Takže, pánové, děkujeme. Je moc hezké, že máme takové obětavé farníky. Jak říkal pan Twardzik, dělají to proto, aby i prostranství před farou, vypovídalo o třineckých farnících, bylo naší vizitkou. Rád bych na závěr zdůraznil jeden fakt: obětavých lidí je zde víc, a nerad bych, aby to vypadalo, že v tomto článku neuvedení nic nedělají. Ale je jasné, že nedá se psát naráz o všech, může se stát, že se na někoho zapomene. Nikdy to není úmysl, je nám všem známo, že mezi námi jsou desítky aktivistů, kteří dělali a dělají pro farnost mnoho, často nenápadně a tiše. Všem Vám Pán Bůh zaplať! A pánům Twardzikovi, Kupczakovi, Sikorovi, Dzureňovi a Lád'ovi Szkanderovi tentokrát zvlášť!

Připravil Ing. Marian Kozok

Příště: o nových kostelních hodinách pro 3. tisíciletí.

Jesień życia

Motto: Puste i zimne są nasze serca, jeżeli nie mamy Bogu - naszemu Stwórcy co powiedzieć...!

O Bože... jak tęskno, jak smutno na sercu,
Bo mglista jesień, bledy świt przedziera;
I drżą już liście na złotym kobiercu,
Przyroda cała gaśnie, zwolna obumiera!

Już nagie krzewy zwiędłe kwiaty niosą,
Szelestem głuchym las szepce i wzdycha
Cały w mgle spowity - i wilgotna rosa -
ten wilgotny brylant pije jak z kielicha.

Smutno jest człowiekowi - wieczór czy o świcie,
Bo chmury gęste spowily kraj cały...
I gwiazdy poblady na niebios błękiecie,
Mgły tęsknoty szumem ducha nam owiały!

O, jak chłodna jesteś, ty jesieni złota!
Ptaszyna zamilkła i leci za morza,
A z mgieł szarych rodzi się tęsknota
I pokrywa nasz kraj cały! Niby zorza...

Wieczorne niebo czerwienią zapala,
Wicher jesienny głucho liśćmi dzwoni,
Po ziemi bezkresie pędzi ku dalom
I niknie daleko - gdzieś w zamglonej toni...

Kielich goryczy napełnia dni nasze,
Drzewa zamarłe w gęstych mgłach już drzemią,
I chłód jesienny wnikł pod każde poddasze,
Wszystko już półsennie wznosi się nad ziemią.

Boże, nasz Stwórco! Ach pomnóż w nas wiary,
Wejrzyj, ach wejrzyj na jesień życia naszego
I z Twojej łaski ześlij na nas dary
Ducha nadziei - w Trójcy jedyneho!...

Franciszek Babiuch, 21.09.1999

Charitní okénko

Charitní dům "Oáza - Benjamínek" aneb co nového v třinecké charitě

V září 1998 byl dán Charitě Třinec do pronájmu objekt ve vlastnictví římskokatolické farnosti v obci Vendryně, který se nachází v krásném a klidném prostředí Moravskoslezských Beskyd.

Charita vypracovala projekt, jehož cílem je nabídnout dětem a mládeži - opuštěným, z neúplných rodin, z různých dětských domovů, ústavů, křesťanské mládeži z celé republiky dva programy. Prvním z nich jsou prázdninové a ozdravné pobyty, druhým pak smysluplné využití volného času dětí a mládeže formou volnočasových aktivit.

Charitní dům je obklopen velkou zahradou a ovocným sadem. Za domem se nachází nově vybudované sportovní hřiště, které vzniklo společným úsilím dobrovolných pracovníků s křesťanskou mládeží.

V současné době je možno tento objekt využívat pouze v letním období od června do září, protože není vytápěn.

Od dubna 1999 se začalo s vypracováním stavebního projektu, podle kterého pak chceme tento dům postupně vylepšovat, představovat ap.

Za výtěžek z charitního plesu jsme nakoupili pár nových váleň, předělali jsme kuchyň a dokoupili kuchyňské vybavení. Také jednotlivé pokoje na půdách fary jsme částečně dovybavili nábytkem, dokoupili jsme společenské hry a sportovní potřeby. V dalších letech si klademe za cíl neustále zlepšovat vzhled objektu i jeho vybavení.

A nyní blíže o pobytech dětí a mládeže v roce 1999 ...

V červnu jsme začali s víkendovými pobyty: naše zařízení navštívila skupinka křesťanské mládeže z Brna pod vedením P. Josefa Goryla, vendryňského rodáka. Po nich se vystřídalo asi 30 ministrantů z děkanátu Karviná. Koncem června jsme v našem zařízení umožnili pobyt pro matky s dětmi v tísni z Českého Těšína, který byl zajímavý tím, že jsme zde měli především malé děti od 2 do 8 let. Pro matky i děti, které jsou v tomto domově většinou dva roky a vzhledem k jejich neutěšené finanční situaci a pasivitě cokoliv organizovat vlastními silami, byl pobyt v našem zařízení podle jejich vlastních slov "hezkým oživením jejich většinou jednotvárného života".

A to už byl červenec a začaly prázdniny. Nejprve u nás strávily týden křesťanské děti z děkanátu Frýdek-Místek pod vedením paní Váňové. Po té nás navštívili studenti - vysokoškoláci, kteří měli svůj pobyt nabitý duchovními cvičeními, rozjímáním a úvahami o víře v Boha. Tato skupinka u nás strávila 20 dní. A pak už pod vedením ředitelky třinecké charity a tří animátorek začal charitní tábor pro křesťanské děti a děti ze sociálně slabých rodin města Třince. Celkem 40 dětí tak mohlo zde strávit týden naplněný sportovními hrami, soutěžemi, ale i duchovním programem, který vedli P. Jan Wojnar a jáhen Kazio Buba. Pro děti byly také připraveny výlety, koupání a nechyběly ani táboráky. O tom, že se dětem tábor líbil, svědčí i to, že se většina z nich přihlásila na další rok.

A pak už zaťukal na dveře druhý prázdninový měsíc - srpen. V tomto měsíci nás navštívila skupina dětí sdružení Sarkander z Olomouce. Tato skupinka byla jedna z nejživějších. Další týden následoval pobyt křesťanských dětí z farnosti Bohumín. Charita Třinec se také snaží zapojit do celonárodního programu soužití Čechů a Rómů, o čemž svědčí uskutečněný pobyt rómských dětí a mládeže z Krnova. Toto sdružení Liga za lidská práva rómských dětí a mládeže pod vedením pana Baláže pobýlo v našem zařízení několik dní. Musíme konstatovat, že tyto děti jsou od českých odlišné a to především svým hlučným projevem (hlasitá hudba, temperamentní chování a vystupování). Většina z nich si nepotrpí na pořádek a také nejsou naučeni vážit si většiny materiálních hodnot. Možná tento negativní dojem vznikl i tím, že rómští vedoucí pro tyto děti neměli připravený žádný konkrétní program, tak jako tomu bylo u ostatních skupin.

Začátkem září se u nás setkaly křesťanské rodiny z vendryňské farnosti a z Polska na výměnném pobytu. Tato občasná setkání se vyznačují vzájemnou pohodou, radostí a načerpáním duchovního náboje do jejich dalšího života. A toto byl poslední pobyt v roce 1999.

Charita Třinec si cení toho, že veškeré pobyty v tomto zařízení se daří zajišťovat službou dobrovolných charitních pracovníků. Jelikož na tento projekt finančně nepřispívá žádné z ministerstev naší republiky, je třeba je zajišťovat z vlastních zdrojů charity, jimiž jsou především sponzorské dary několika firem v regionu, kde charita působí, dary příznivců charity a příspěvky na provozní činnost jednotlivých sdružení a organizací, které v tomto roce tento charitní dům navštívily. Těm všem chceme za jejich příspěvek poděkovat. Děkujeme také za příspěvek obce Vendryně, v níž se zařízení nachází a která částečně pokryje náklady na vypracování stavebního projektu pro toto zařízení.

Zvláštní poděkování patří P. Janu Wojnarovi, duchovnímu správci farnosti Vendryně, za umožnění realizace tohoto projektu a dobrou spolupráci při organizování pobytů pro děti a mládež v tomto zařízení.

Do budoucna se charita bude zabývat výlučně charitní službou a to provozováním charitního domu Oáza - Benjamínek. Na provoz tohoto zařízení by měl přispět mj. i výtěžek z již tradičního charitního plesu v Dolní Lištné, jehož čtvrtý ročník se bude konat poslední lednovou sobotu a již dnes zvu na tento ples všechny třinecké farníky a čtenáře MOSTu.

Příznivci charity mohou pro její dům darovat kuchyňské potřeby, sportovní potřeby, společenské hry, lůžkoviny apod. Předem děkujeme všem dárcům.

Kontaktní telefon na Charitu Třinec: 0659 353 391, adresa: Bystřice nad Olší 846.

Jiřina Horníaková, ředitelka Charity Třinec.

Jak jsem ministroval

Dodnes rád vzpomínám na ten krásný den, kdy ke mně přišel náš farář, položil mi ruku na rameno a pravil: "Synku, přijď v neděli ministrovat."

Udělal mi to nesmírnou radost. Dodneška jsem měl v rodném listě "otec neznámý", a teď sám pan farář mi říká synku. "Ano, tatí!" souhlasil jsem rychle, aby si to nerozmyslel. "Říká se otče," opravil mě, ale radost mi tím nezkažil.

V neděli jsem radostně proběhl kostelem, přiskočil tu ohrádku u jeviště a už jsem byl v sakristii. Na kostelníka jsem se moc netěšil, protože už jsme se párkrát nechtěně setkali na farské zahradě v době dozrávání ovoce. Ale štěstí mi přálo. Měl ten den zrovna něco s hlasivkami, takže jenom šeptal, i tak dost výrazně. Nevšímal jsem si ho příliš. Věděl jsem, že můj nový táta mě nedá.

Do kostela jsme vyrazili s farářem v ženském přestrojení a lidi zřejmě vůbec nepoznali, že jsme chlapi, aspoň nic nedávali najevo, i když farář se ani nesnažil měnit svůj hluboký hlas, který se podle mě k tomu oblečení příliš nehodil. Ale lidi byli tolerantní.

Samotného mě překvapilo, jak kladně mě ovlivnilo kostelní prostředí. Rozhodl jsem se, že stran kostelní sbírky pojedu s farářem přesně na polovinu a nevzal jsem si ani o korunu víc. Fakt. Líbili se mi také některé sportovní prvky. Nejvíce to, když jsem stál vedle oltáře a farář najednou zvolal: "Vzhůru prudce" a i rukama mi naznačil, že mám vyskočit na oltář. Neváhal jsem ani vteřinu, na tělocvik jsem byl vždy jednička. Následoval povel kostelníka: "Dolů, blbče!", tak jsem zase seskočil.

Bylo už dost po začátku, když si farář vzpomněl, že jsme se s lidmi ještě ani nepřivítali, a tak jsme si začali podávat ruce. Prošel jsem celý kostel, vím, co je slušnost. Někteří měli vlhké oči dojetím, já radostí. Vyneslo mi to sedmero hodinek a tři peněženky. Růžence jsem jim nechával, i když ty by se daly zpeněžit, ale to odporovalo mému náboženskému přesvědčení.

Po mši už měl kostelník hlasivky o poznání lepší a pochopil jsem, že jsem asi s ministrováním skončil. Alespoň jsem mu zabavil láhev vína, kterou si tam ve skříni schovával zřejmě před farářem, aby mohl popíjet, zatímco farář v kostele dře.

Ministrovat už jsem sice nebyl, ale jednou se stanu farářem. Můj nový táta mi to určitě nějak zařídí. Já mu věřím.

Z knihy Josefa Hese (Z)povídačky

Srdce na "pravém" místě

Je ráno jako každé jiné. Otevírám oči a hlavou mi letí všední program dne. Zase mě čeká ta denní šed', úklid, vypravit děti do školy, vyprat hory prádla, navařit... Už teď se mi nechce. A přesto i v té všednosti můžeme najít paprsek světla, který pohladí po duši. Stačí se jen dívat.

Před obchodem potkávám starého člověka, který nese plnou tašku prázdných lahví. Otevírám dveře a chci, aby vešel první. Chvilí se zdráhá, jako správný gentleman mi dává přednost, ale pak vchází první.

Je to obchod s pultovým prodejem, a proto trvá dost dlouho, než nakoupím. Konečně odcházím ověšena taškama a můj "známý" mi otevírá dveře se slovy: "Teď Vám to oplatím, teď Vám zase otevřu já."

Určitě si řeknete, že je to úplně obyčejná epizoda, která se může odehrát denně kdekoliv a kdykoliv. Pro mně však byla jiná tím, že ten pán měl pouze jednu ruku.

Můj Bože, já mám dvě ruce. A přesto se mi tak často nechce je použít, aby byly nástrojem pomoci pro mé bližní. Lidé tělesně nedokonale nás kolikrát zahanbí, protože mají srdce "ušaté", které je otevřeno na potřeby bližních.

Děkuji Ti, Pane za ně, neboť v jejich skutcích je pravý duch evangelia, který k nám promlouvá právě v takových maličkostech, kterých se ve všednosti dnů často ani nepovšimneme.

Pegy

Vzpomínky na Velkou mariánskou pout' (2)

Pátý den jsme vyjeli k Toledu, tzv. císařskému městu. Je to jedno z nejstarších a nejkrásnějších španělských měst, pro což je považováno za jedno z turisticky nejatraktivnějších měst na světě. Leží na žulovém pahorku a pod ním protéká řeka Tajo. Naše kroky, jak jinak, směřovaly do slavné, mohutné, bohaté a krásné katedrály, kde v jedné z 22 bočních kaplí nám začala naše mše svatá pro tento den. Prohlídka v katedrále nám zabrala více času, tak, že již v poledne za vedra jsme procházeli ke kostelu P. Marie Bílé, kde do roku 1405 stávala uprostřed starého židovského města hlavní synagoga. Sestoupili jsme ještě městem, abychom do třetice si prohlédli klášter a kostel sv. Jana Králů. Na konec po Martinském mostě vysoko nad řekou Tajo jsme se dostali k autobusu, abychom před vedrem v klimatizovaném prostředí pokračovali ve směru na Guadalupe.

Krajina, kterou jsme mohli shlédnout z autobusu byla vyprahlá, země červená se spálenou trávou, pustá od lidí i zvíře. Oknem vlevo nebo vpravo bylo vidět ojedinělé stromy oliv. Najednou po 18-té hodině, jako oáza, se před námi objevilo malé městečko Guadalupe. Zastavili jsme před kostelem zdejšího kláštera a jelikož vedoucí výpravy vyřizoval záležitosti ubytování a večeře, nám zbýval čas na návštěvu kostela. Vystoupili jsme vysoko po schodišti z bílé žuly do trojlodního klášterního kostela, kde jsme nad hlavním oltářem na podstavci spatřili asi 1 m vysokou dřevěnou sochu Madony zahalenou do brokátu a hedvábí, ověšenou diamanty a drahocennými šperky. K našemu překvapení bylo v kostele rozsvíceno a dosti rušno. V lavicích honosně seděli svatební hosté a před oltářem ženich netrpělivě vyhlížel nevěstu. Pohledem na hosty jsme zhodnotili jejich inteligenci ve vizáži, oblečení a chování. Shodli jsme se v názoru, že jde o svatbu asi z vyšší španělské vrstvy. Se zvědavostí jsme sledovali v průběhu mše svaté celý obřad, který byl obohacen sólovými zpěvy a hudebním doprovodem, což bylo dokladem, že jsme se nemýlili. Před gratulací novomanželům jsme se však z kostela vytratili.

Guadalupe

Jihozápadně od Madridu, v chudé krajině Estramadury mezi řekami Tejo a Guadiana, leží mohutný stavební komplex kláštera Guadalupe. V něm je uchovávána nejvýznamnější milostná Madona ve Španělsku vedle Madony montserratské. Legenda o založení kláštera vypráví, že pasák dobytka našel jednu ze svých krav mrtvou. Když podle starého zvyku udělal na její hruď znamení kříže, zvíře opět ožilo. Nato se mu zjevila Matka Boží a prosila ho, aby kněží vykopali její sochu, která je v těchto místech zahrabána. Na místě nálezu ať postaví svatyni. Po dalším zázraku kněží pasákovi uvěřili, kopali na označeném místě a našli mariánskou sochu. Podle legendy byla socha po roce 600 odvezena z Konstantinopole do Říma, kde za papeže Řehoře Velikého odvrátila morovou ránu. Nakonec ji dostal darem sevillský arcibiskup, který ji před nájezdy Maurů ukryl v Estramadure. Kastilský král Alfons XI. připsal Matce Boží své vítězství nad Maury u El Salada v roce 1340 a stal se velkým příznivcem zázračné svatyně spojené s poustevnou. Na příkaz krále Juana I. převzali v roce 1389 klášter hieronymité, rozšířili ho a postavili hospodářské dvory, kolegia, školy, zahradnictví a především tři

špitály se 150 lůžky, v nichž působili světoznámí lékaři. Dnešní klášterní kostel vznikl počátkem 16. století. Velcí španělští dobyvatelé skládali část své kořisti k nohám Madony. Kryštof Kolumbus po ní pojmenoval ostrov. Hernando Cortéz a jiní konkvistadoři přenesli věhlas Panny Marie Guadalupské do Ameriky, takže v Mexiku vznikla stejnojmenná svatyně. V roce 1808 uloupili Francouzi část obrovského klášterního pokladu. V roce 1835 byl klášter zrušen a spustl. Teprve v roce 1908 byly budovy předány františkánům. 12. října 1926 byla milostná socha korunována jako "Reina de la Hispanidad".

V sobotu, šestý den naší pouti jsme si přivstali i přesto, že v předcházející večer, ještě za šera kolem 23-ti hodiny jsme se procházeli Guadalupe. Našemu vedoucímu výpravy se podařilo uprosit představené kláštera, aby Otcí Ptáčkovi umožnili časně zrána slavit pro tento den mši svatou, ke které jsme se všichni sešli v krásné kapli klášterního kostela. Po mši svaté již na nás čekal jeden z bratří františkánů, kýval na nás a při tom si ukazoval na oko a říkal Madona. Šli jsme tedy za ním chodbami a schodištěm nahoru, až jsme přišli za hlavní oltář. K našemu překvapení otočil k nám sochu milostné Madony, abychom po dobu téměř deseti minut mohli u ní setrvat. Pro mnohé z nás to byl úžasný pocit při vzpomínce, že právě tady se klaněli a děkovali za své úspěšné výpravy slavní dobyvatelé Ameriky a kde Kolumbus nechal pokřtít své první indiánské sluhy. Po uctění relikvií jsme se s milým františkánem, poutním kostelem a městečkem Guadalupe rozloučili.

Naše další cesta vedla, z našeho pohledu, velmi ubohou krajinou. Sem tam jsme spatřili krávu, ovce nebo černé prase, avšak nebylo vidět na čem by se tato zvířata pásla. Po poledni jsme přijeli na portugalské území a naše první zastávka byla na 4 km dlouhé pláži atlantského oceánu u města Nazaré, donedávna typického prostředí portugalských rybářů. Chladný vítr od oceánu a velké vlny nám však neumožnily se vykoupat. Vyjeli jsme proto nad město, abychom navštívili poutní svatyni - kostel Nossa Senhora de Nazaré. Podle legendy je jméno obce spjato s osudy ikony přivezené z Nazaretu. Uctívá se tu prastaré zobrazení Marie, malá soška sedící ženy s dítětem na klíně. Panna Maria má zlatou korunu a v ruce drží holubici jejímž zobáčkem je diamant. Právě tak jako ve španělském Montserratu mohou věřící vystoupit po schodišti k sošce, políbit dítěti ručku a přednést mu svou prosbu. O původu sošky je mnoho dohadů ale stále zůstává utajen. Faktem je, že byla v roce 1179 objevena v jeskyni u Sitia a dodnes se jí připisují četné zázraky.

Na další cestě jsme zastavili ve starobylém městečku Alcobaca při soutoku řek Alcoa a Baca, abychom navštívili rozsáhlé klášterní prostory a sakrální prostor kostela, který je považován za nejkrásnější v Portugalsku. Jeho průčelí je dlouhé 200 metrů, jeho prostřední loď zas 100 m dlouhá a 20 m široká. Král Petr I. sem nechal po druhém slavném pohřbu přemístit svou druhou manželku Inez de Castro. Její nádherný náhrobek stojí v pravém křídle klášterního kostela, v levém pak jeho vlastní a to tak, že obě postavy na náhrobcích leží proti sobě aby si ve chvíli vzkříšení pohlédly do tváře. Příběh krále a milenky je tak úchvatný, avšak ani na uvedení jeho stručného děje není v těchto vzpomínkách dostatek prostoru.

Následně jsme ještě zastavili v městečku Batalha, abychom si prohlédli další nádherný klášter P. Marie Vítězné a katedrálu s odvážnou klenbou kostela. K našemu zármutku, byly již tyto objekty zamknuty.

Za hodinu jsme dojeli do nejdále od nás vzdáleného místa naší pouti, do Fatimy. Po ubytování a po večeri jsme spěchali pozdravit P. Marii Fatimskou a také se zúčastnili mezinárodní modlitby růžence, jak rovněž světelného průvodu na obrovské plošině, na níž se může soustředit až milion lidí.

V neděli dopoledne jsme navštívili místo zjevení a účastnili se mezinárodní mše svaté na prostranství před bazilikou přesto, že pršelo. Odpoledne jsme prošli křížovou cestu, shlédli video o Fatimě a prohlédli si baziliku. Pozdě odpoledne, kdy na celém prostranství podstatně ubylo lidí, nastal správný čas k modlitbě a ke klidnému rozjímání tím víc, že dočasně, do noci, byla ve Fatimě socha P. Marie z Nazaretu, která již na druhý den měla být převezena do Švýcarska. V 19 hodin slavil Otec Ptáček pro naši výpravu mši svatou v kapli P. Marie Bolestné. Závěr tohoto dne patřil opět růženci a světelnému průvodu, avšak již za podstatně menší účasti lidí než v předcházející den. Zbylo už jen rozloučit se s P. Marií na tomto místě poprvé a doufejme, že ne naposled. Vedoucí výpravy nám jako vzpomínku na Fatimu věnoval medailónek P. Marie Fatimské.

Fatima

Je nejmladším poutním místem zjevení P. Marie. Šestkrát se zjevila P. Maria dětem z osady Aljustrel u Fatimy, Lucii dos Santosové, jejímu bratranci Francisku Martovi a jeho sestře Jacintě. Ke zjevení došlo na pastvě vždy 13. v měsíci od května do října 1917. Děti popsaly zjevení jako krásnou mladou ženu v zářícím bílém rouše a světlém přehozu, který jí sahal od hlavy až na paty. V sepjatých rukou držela růženec se zlatým křížem. Při každém dalším zjevení se zvětšoval počet přihlížejících. Při druhém zjevení 13. června to bylo 40 osob, o měsíc později 4 000. 13. září vidělo 20 000 lidí, jak se ve vzduchu vznáší zářící koule a z nebe padají bělostné vločky. Poselství předaná dětem obsahovala příkaz šířit úctu k Neposkvrněnému srdci Panny Marie,

často se modlit a přinášet oběti za hříšníky, a také postavit na místě zjevení kapli a neurážet už nikdy Boha. Nechyběly ani hrozivé podtóny a náznaky předpovědi konce světa. Fatima přitahuje rok od roku větší množství poutníků. V roce 1919 byla na místě zjevení v Cova da Iria postavena kaple. Nepřátelé církve ji vyhodili 6. března 1922 do povětří, ale proud poutníků to ještě posílilo. V roce 1982 tam putoval papež Jan Pavel II., aby poděkoval za svou záchranu při pokusu o atentát. Centrem poutí je 700 m dlouhý a 200 m široký prostor nad kterým vévodí kostel postavený v letech 1928-1951. Slavnostně je uctívána korunovaná mariánská socha vyřezaná z brazilského cedrového dřeva.

R.S. (pokračování příště)

Nedělní liturgie v říjnu

27. neděle v mezidobí (3.10.)

1. čtení: Iz 5,1-7; 2. čtení: Flp 4,6-9; Evangelium: Mt 21,33-43

Žalm: odp. Dům Izraelův je vinicí Páně.

ref. Winnicą Pana jest dom Izraela.

28. neděle v mezidobí (10.10.)

1. čtení: Iz 25,6-10a; 2. čtení: Flp 4,12-14.19-20; Evangelium: Mt 22,1-14

Žalm: odp. Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

ref. Po wieczne czasy zamieszkam u Pana.

29. neděle v mezidobí (17.10.)

1. čtení: Iz 45,1.4-6; 2. čtení: 1 Sol 1,1-5b; Evangelium: Mt 22,15-21

Žalm: odp. Vzdejte Hospodinu moc a slávu.

ref. Pośród narodów głoście chwałę Pana.

30. neděle v mezidobí (24.10.)

1. čtení: Ex 22,20-26; 2. čtení: 1 Sol 1,5c-10; Evangelium: Mt 22,34-40

Žalm: odp. Miluji tě, Hospodine, má sílo.

ref. Miłuję Ciebie, Panie, mocy moja.

31. neděle v mezidobí (31.10.)

1. čtení: Mal 1,14b-2,2b.8-10; 2. čtení: 1 Sol 2,7b-9.13; Evangelium: Mt 23,1-12

Žalm: odp. Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!

ref. Strzeż duszy mojej w Twym pokoju, Panie.

32. neděle v mezidobí (7.11.)

1. čtení: Mdr 6,12-16; 2. čtení: 1 Sol 4,13-18; Evangelium: Mt 25,1-13

Žalm: odp. Má duše po tobě žízní, Hospodine, Bože můj!

ref. Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

Pořad bohoslužeb v říjnu

1. Neděle 3.10.1999 - 27. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.
2. Neděle 10.10.1999 - 28. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
3. Sobota 16.10.1999 - svátek sv. Hedviky, řeholnice, hlavní patronky Slezska a Ostravsko-opavské diecéze. Výroční den zvolení papeže Jana Pavla II.
4. Neděle 17.10.1999 - 29. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky, poutní slavnost v naší farnosti.
5. Pondělí 18.10.1999 - svátek sv. Lukáše, evangelisty.
6. Neděle 24.10.1999 - 30. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
7. Čtvrtek 28.10.1999 - svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů.

8. Neděle 31.10.1999 - 31. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky, poutní slavnost v naší farnosti.
9. Pondělí 1.11.1999 - Slavnost Všech svatých
Odpustky pro duše v očistci:
Dnes odpoledne a zítra po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.
Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.
10. Úterý 2.11.1999 - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé.
11. Pátek 5.11.1999 - první pátek v měsíci listopadu.
12. Neděle 7.11.1999 - 32. neděle v mezidobí, 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.
13. Každou neděli půl hodiny před večerní mši svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltární a svátostné požehnání. Poslední neděle v měsíci - mariánské večeřadlo.
14. V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.
15. Každý čtvrtek po večerní mši svaté a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltární.
16. Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltární s modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství.
17. Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Mše svatá v Nemocnici Sosna je každou sobotu v 15.30 hodin. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Pomůžeme?

Pro svoji nemocnou manželku hledám spolehlivou paní klidné povahy. Jedná se o pohlídání a drobnou pomoc v domácnosti.

Telefonní kontakt na syna: 0659/216 85. Předem děkuji za dobré srdce.

Pozor - zpěváci nového chrámového sboru!

Zkoušky zahájíme ve středu 6. října 1999 po večerní mši svaté v salce na faře. Máme radost, že pár lidí projevilo zájem (děkujeme), ale stále ještě čekáme na další.

Neváhejte a přijďte!

Uwaga - śpiewacy nowego chóru kościelnego!

Próby rozpoczynamy w środę 6 października 1999 po wieczornej mszy świętej w salce na plebanii. Jesteśmy pocieszeni, że kilka osób okazało zainteresowanie (dziękujemy), ale ciągle jeszcze czekamy na następnych.

Nie zastanawiajcie się i przychodźcie!

Úmysly apoštolátu modlitby - říjen 1999

1. úmysl všeobecný - Aby se profesori a studenti katolických univerzit angažovali při budování kultury proniknuté světlem křesťanské víry.
2. úmysl misijní - Aby blížící se Jubileum bylo pro všechny pokřtěné výzvou k misijní spolupráci s Dilem šíření víry.
3. úmysl národní - Aby ti, kdo se připravují na lékařské nebo ošetrovatelské povolání, objevovali a respektovali duchovní rozměr lidského života.

Misie v Třinci 31.10.1999 - 6.11.1999 Misje v Trzyńcu.

"Školka volá..."

Připomínáme našim rodinám, že je zde opět a stále (stejně jako již rok a půl každou neděli) možnost dát hlídat malé dětičky do salky na faru během nedělní mše svaté v 10.00 hod. Je pro ně vždy připraven pěkný a zajímavý program. Stačí je jen přivést, a to již od půl desáté. Možná by to bylo dobré řešení, protože někdy se mi zdá, že malé děti se během mše svaté doslova jen trápí a stejně ještě z ní "nemají rozum", dospělí zase z liturgie nic nemají (včetně těch kolemsedících) a navíc, někteří rodiče jsou s dětmi víc venku než v kostele. Takové prožívání nedělní mše svaté "nezdá se mi příliš šťastným" a proto zvažte, zdali nevyužít nabízenou možnost.

MK

Farní setkání 99

Po pěti ročnících Setkání rodin v režii Charity Třinec a její ředitelky Jiřiny Horniakové se tradiční setkání třinecké farnosti uskuteční letos poprvé pod záštitou naší farnosti, a tak trochu i pod záštitou farního měsíčníku MOST. Na organizaci se bude podílet i třinecká KDU-ČSL. Letošní, již 6. ročník se bude konat v úterý 28. prosince 1999 odpoledne na tradičním místě, v sálu Dělnického domu v Třinci. Již nyní jste všichni srdečně zváni. Bližší informace budou zveřejněny, věříme, že připravený program a příjemná vánoční nálada přispějí k dalšímu upevnění tradice farních setkání.

Příští číslo MOSTu vyjde 7. listopadu 1999. Příspěvky můžete zasílat do 26.10.1999.